

The Journal of International Civilization Studies
Uluslararası Medeniyet Çalışmaları Dergisi

Volume V/ Issue II

ISSN: 2548-0146, Nevşehir/ TURKEY

Geliş Tarihi/ Received: 26/07/2020

Kabul Tarihi/ Accepted: 05/09/2020

**OUR PROBLEM OF FUNDAMENTAL SCIENCES, CURRICULUM
AND HUMAN RESOURCES**

Doç. Dr. Mehmet Fatih DOĞRUCAN

Akdeniz Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü ABD

mehmetfatihd@gmail.com

orcid.org/0000-0003-4578-7671

Abstract

Today, some of the sciences that can be classified as the fundamental sciences are beginning to leave their places to specific sub-sciences or combined sciences that have become more popular. As the professional appeal of the combined sciences or sub-sciences offer faster and more popular information by providing short-cuts or the possibilities of easier income; the physics, chemistry, biology etc. fundamental sciences are losing their significance and being replaced by the sub-disciplines such as the genetic engineering, microbiology etc. Various sub-branches such as counseling, guidance or communication sciences are becoming more established instead of the sociology, psychology etc. some fundamental sciences in scope of the social sciences, while the sub-branches are beginning to get away from the other branches of science to which they are related, because of the fact that they have their own terminology. This situation has been building an educational problematic from beginning to the end; the expertise and professionalization are becoming one and same, therefore when the wise nature of science that transcends the professions is required, the curriculum and training based on the sub-professional education and morality become limited because of all these conditions. A permanent solution need to be sought for this subject so that our higher education institutions can encourage and protect the interdisciplinary science. The lack of quality human resources emerges in our country where the fields of science and professions cannot be separated in scope of the university education, as the fundamental science fields are losing their appeal. This study refers to the problem that has emerged with the development of the sub-sciences that have become popularized instead of the fundamental sciences.

Keywords: *Curriculum, Education, Science, Profession.*

TEMEL BİLİMLER EĞİTİMİ, MÜFREDAT VE İNSAN KAYNAKLARI SORUNUMUZ

Öz

Günümüzde temel bilim olarak sınıflandırabileceğimiz bazı bilimler, yerini daha popüler olan bir takım alt bilimlere veya karma bilimlere terk etmeye başlamıştır. Alt bilimler veya karma bilimlerin mesleki cazibeleri, ekonomik rantları veya kestirmeden daha hızlı ve popüler bilgi sağlıyor oluşları sebebiyle, fizik, kimya, biyoloji gibi temel bilimler önemini kaybetmiş, yerine genetik mühendisliği, mikrobiyoloji gibi alt disiplinler yerleşmeye başlamıştır. Sosyal bilimlerde de Sosyoloji, Psikoloji gibi bir takım temel bilimlerin yerine rehberlik, danışmanlık ya da iletişim bilimleri gibi farklı alt dallar yerleşmeye başlamış ve alt dallar ise kendi terminolojisi gereğince ilişkili olduğu diğer bilim dallarında uzaklaşmaya başlamıştır. Bu durum baştan sona bir eğitim sorunsalı inşa etmekte olup, uzmanlık ve meslekleşme aynılaşmakta, böylece bilimin meslekleri aşan bilgelik doğası ihtiyaç duyulduğunda, alt mesleki talim ve terbiyelerden kaynaklanan müfredat ve eğitim tüm bu şartlar gereğince sınırlanmaktadır. Yüksek öğretim kurumlarımızın inter-disipliner bilimi koruması ve teşvik etmesi adına bu meseleye kalıcı bir çözüm aranmalıdır. Çünkü meslek ve bilim sahasının üniversite eğitimi olarak ayrışmadığı ülkemizde, temel bilim sahaları cazibesini yitirdiğinden dolayı kaliteli insan kaynakları açlığına mahkûm kalmaktadır. Bu makale temel bilimlerin yerine popülerleşen alt bilimlerin geliştirilmesiyle beraber ortaya çıkan soruna işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Müfredat, Eğitim, Bilim, Meslek*

GİRİŞ

20 yy. süresince bilimsel ilerlemeler, teknik gelişmeler ve mükerrer sıçramalar, bilimin elde edilmiş sürecini, onunla ilgilenme ve tahsil biçimini derinden etkilemiştir. Son derece hızlı gelişen ilerleme ideolojisi dur durak bilmez bir açlıkla her alana girmiş dogmaları alt-üst etmiş, sonuçlarının ve elde edilen bilgiyle üretilen ürünlerin karlı bir ekonomi olma biçimini yarattıkça, bilimin süratini tartışmak yerine bu sürati daha da beslemeye yönelmiştir. Bilimde devamlı gerçekleşen bilinemezliğin fethi yani keşifler seyrekleşmiş, asırlarca kat edilen mesafenin kat kat fazlası sadece 20. asırda gerçekleşmişti. Bilim adına ilerlemeyi sağlayan keşifler süreci yavaşlamış ya da kesilmiş olmakla birlikte gelişmeyi sağlayan icatlar kısmı ise pratik hayatın sürati adına kendi devamlılığını sağlamaya devam etmiştir. Yani bilimsel faaliyetler ile gerçekleşen keşifler kısmı hız kesmiş ancak teknoloji faaliyetleri sonucu ortaya çıkan icatlar gelişmeye devam etmiş, mucitlerin araştırma-geliştirme faaliyetleri de bu meyanda sürmüştür.

Bilimsel olarak en ciddi sorunlardan birisi, bilimin kendisidir. Öncelikle amaç mı yoksa araç mı olduğu yönündeki sorgulamalar, zaman zaman bilimin din, ahlak, gibi alanlarda yargılanmasına sosyoloji ve psikoloji, hukuk gibi bilimsel sahalarda incelenmesine sebebiyet vermiştir. Bilim, sadece kendi başına kendi kavramsalıyla beraber, değiştirici dönüştürücü etkilerle birey ve toplum psikolojisinin temelinde rol oynayan en önemli vital etkilerden birisidir. Bu sebeple bilim ve meslek arasındaki ilişki çoğu zaman bilimin yargılanmasından nasibini almaktadır. Bilim, birçok kez teknik usullerin tatbiki ve tüm bunların sahası olan teknoloji ile karıştırılmış veya teknolojinin gölgesinde kalmıştır. Hâlbuki teknoloji bilimin bir sonucudur. Bilimin sağladığı bilgi kümesinin eklektik olarak insanın vital ilkesine ya da canlılığın vital ilkesine eklenmesine, pragmatik gerekçelerle, ürün veya araç yaratımına sebep olan süreçlerin tamamını ihtiva etmesidir. Ancak günümüzde insanlığın yaşam perspektifi sosyalizasyon süreci gerektirdiği için ve bu sosyalizasyon ise insanların yaşayagelmekliğini

iş bölümlerine bölerek her birine ayrı bir vazifeyi meslek standardında yüklediği için, ekonomik faaliyetler gerçekleşmeye başlamış, bu ekonomik faaliyetler ise meslekler alanını oluşturmuştur. Meslekler alanı, teknik ve teknolojik bilgi donanımı anlamına da gelmektedir.

Günümüzde özellikle ülkemizdeki üniversite eğitimi bilim ve teknoloji disiplini açısından talim-terbiye olarak algılanmaktan ziyade mesleki niteliğin kazanımı olarak algılanmaktadır. Hâlbuki önemli toplumsal niteliklerin, kültürel ve medeni vasıflanmaların, toplum-devlet arası ilişkiler ağında üst düzey bir irtibatlanmanın ve belirleyiciliğin de merkezi konumunda olan üniversiteler, ekonomik, siyasal ve sosyal kimliklerin de temelini yerleşmektedir. Belki de sırf bu yüzden sistem değişikliği, devrim, reform vs. düşünen her kesim veya siyasal yapı gözünü öncelikle üniversitelere dikmiş ve bu sebeple ülke gündeminden düşmediği gibi pek çok reform denemesine maruz kalmıştır (Başkan-Sincer, 2014:68). Ancak yapılan tüm reform girişimleri, insan kaynakları odaklı olup mesleki planlamayı öne çekmiştir. Hâlbuki en temel insan kaynakları açığımız bilimin temel disiplinlerinde araştırmacı vasıflı kişilerdir. Haliyle bilimsel araştırma yerine daha önce araştırılmış olanın idamesiyle mümkün bir eğitim zinciri oluşturulmakta ve bu eğitim ise akli eğitim olmaktan ziyade nakli eğitim biçimine dönüşmektedir.

Yükseköğretim kurumlarımız bu haliyle yani araştırma faaliyetinden ziyade eskiyi ihya eden mükerrer tavrıyla ilerleme kaydetmek yerine ezberi kuvvetlendirme, bilineni pekiştirme sürecinde ön plana çıkmaktadır. Bu durum ise aynı bilginin mükerrer işlenmesi sebebiyle uzmanlaşma olarak değerlendirilebilecek bir durum değildir. Çünkü tekraren pekiştirilmiş bir bilgidense yepyeni bir bilginin, usül veya içerikte eskimiş olan bilginin yerine hangi sebep ve gerekçeyle yerleşecek olması uzmanlaşmanın sonucunu oluşturmaktadır. Uzmanlaşma ve meslekileşme, kazanılmış yeteneğin ve elde edilmiş bilginin ilerleme, gelişme ve biriktirme sürecini de muhteva etmektedir. Sadece eski olanın talim ve terbiyesi olarak görülmemelidir. Ancak yeni olanı tatbik etmek, eskiyi yıkmak ise bilimsel gelenekleri karşıya almak anlamında sosyal geleneklerden bağımsız değildir hatta bilimsel tasallut ve sabit fikirlilik sosyal tasallut ve gündelik sabit fikirlilikten çok daha dirençli olabilir. Çünkü bilimin gereklilikleri, kural çerçevesi daha katı pozisyonları ön kabul haline getirir. Çünkü bilim uzlaşsaldır ve ehliyet temin edicidir. Mesela:

“Öte yandan, birçok Batı ülkesinde, üniversitenin verdiği diploma, diplomayı alan kişiye doğrudan mesleğini icra etme yetkisini vermez. Meslek icra yetkisi, yani “ehliyet”, mezuniyetten sonra devletçe veya mesleki kuruluşlarca yapılan sınavları başardıktan sonra alınır. Dolayısıyla, üniversitelerde dereceye veya diplomaya yönelik programlar ile bunların kapsamları ve mezuniyet koşulları, bu kurum ve kuruluşların belirledikleri genel esaslar dâhilinde, ilgili akademik birimlerce belirlenir ve her öğretim üyesi bunlara uymak zorundadır (Doğramacı, 2007:12).”

Ancak zamanla mükerrerin tekrarına dönüşen bu tip esnemez kabullerde, sıradışı keşifler veya prosedür dışı gelişen icatlar çoğu zaman bilimsel alginın dışında kalmak durumuyla yüzyüze kalmışlardır. Sırf bundan dolayı, hiçbir bilimsel değeri olmayan ama sıradan halk tarafından popülerleştirilmiş bazı denemeler bile daha önceki bu bilimsel faaliyetlerin reddinden dolayı aynı akibete uğradığı düşüncesiyle sahiplenilmiş, popülerleşmiştir. Çoğu zaman sanayi sitesinde yapılan bir ürünün tahsil görmemiş herhangi bir kişi tarafından yapılmış olması, onu popülerleştirmiştir. Ancak ciddi bilimsel girişimlerin, ilk dediğimiz biçimde gözden kaçırılıyor oluşu bazı basit bilimsel magazin hadiselerle karışmasına sebebiyet verecek derecede halkın gözünde bilim değerini ve bilim adamı saygınlığını zedelemiştir.

Pekâlâ, bilimin bugüne uzanan çizgisinde, temel bilimler ve meslekileşme arasındaki ilişki nasıl tesis edilmelidir ki, doğru ve mümkün bir yükseköğrenim tesis edilebilsin?

Öncelikle bu sorunun cevabı, eğitim ve öğretimin kalitesinden ziyade, bu eğitim ve öğretimi alabilecek kaliteli insan kaynakları sorununda yatmaktadır. Haliyle bazı mesleklerin uygulama sahasından doğan avantajları ve ekonomik değerleri, tekniğini süzdüğü ilim sahaslarını önemli hale getirmiş, bazı ilimler bu meyanda diğerlerinden daha önemli hale dönüşmüştür. Doğal olarak bu ilimlere bağlı meslekler de bundan payını almıştır. Mesela dünya paydasında felsefe değer kaybeden ve kendisinden bağımsızlaşan bilimler sebebiyle spekülasyon sınırlarına hapsedilmeye başlayan bir

etkinlik halini almaya başladıkça, dil ve linguistik çalışmalar, gerek psikoloji, gerek sosyoloji, gerekse iletişim çalışmaları sebebiyle yükselme kaydetmekte olduğu için, Türkçe öğretmenliği, Felsefe öğretmenliğinden daha önemli görünmekte ve tercih edilebilirliği daha yüksek durmaktadır. Halbuki Türkçe öğretmenliği sosyoloji ve psikoloji felsefe grubu olarak kabul edilmiş olsa bile bunların konusu gereği dilsel çalışmalara yönelmesi, dil sahasındaki mesleki etkinlikleri ekonomik rant haline getirmiştir. Gerçi öğretmenlik mesleğinin genelini ele aldığımız zaman da herhangi bir iletişim mesleği kadar tercih edilebilir olmadığını da görmekteyiz. Öğrenciler bu mesleği saygın gördüğü halde, tercih edilebilir görmemektedir (Karagözoğlu, 1987:34).

Aslında bilim, öğretmenlik, bilgelik, irfan çoğu kez tarihten bu yana aynı pencerenin ürünüdür. Hangi çerçevede bunları ayırma veya ayrı bileşenler olarak ele almak zaruretini duyduk? Bu sorunun da cevabı basittir. Mesele toplum yaşamının vital ilkeler gereğince pragmatik gerekçeleri olmuştur her daim... Böylelikle bilgi sağlayan gerekçeler bilgelikten yani bilimlerin kendisi, felsefeden bağımsızlaşmaya başlamıştır. Mesela 13. yüzyıldan sonra düşünülen evrenin dengesi ve dünyanın düzeni meselesi, zamanla fizik bilimleri konusunda önemli mesafeler elde edilmesini sağlamış ve felsefe disiplininin bağımsız bir fizik disiplini oluşmaya başlamış, 18. yüzyılda ise neliğini ortaya koymuştur. Bu fizik bilgisinin sayesinde doğa biraz daha tanınır hale geldikçe insanoglu coğrafyaya yönelmiş ve keşfetmeye çalışmıştır. 16. yüzyıldan sonra gelişen ekonomik yol ve yeni pazar arayışları, yeni coğrafyaların keşifleri, farklı canlı türlerinin fark edilmesi, zaman içinde felsefe disiplininin tahtını, coğrafya ilmine bırakmıştır. Ancak coğrafyanın ise hızla gelişen bilimsel disiplinler karşısında yüzeysel kalması, felsefe içindeki bilgi arayış türlerini, bilim manasında bağımsızlaştırmış, böylece felsefeden bağımsızlaşan doğa bilimleri ve sosyal bilimler karşımızda belirlemeye başlamıştır. 18. yüzyılda fizik ilmi, daha öncesinde büyü faaliyetleriyle anılan simya ilminin zamanla kimya bilimi alt yapısına dönüşmesi, biyoloji, anatomi gibi bilimler zamanla felsefeden ayrılaşmaya başlamış, kendi entelektüel araştırmalarını ve metodolojilerini oluşturarak gelişmeye devam etmiştir. O sebeple felsefe, Yeni Çağ başlangıcında gerek Hobbes gerekse Descartes üzerinden metodoloji sorgulamasına yönelmiş ve varlığın ne olduğu meselesi yerine kesin bilginin ne olduğu sorunuyla ilgilenmiştir. Bu perspektifte ise felsefenin yaşadığı akıl refleksif tartışmalar, aydınlanma eksenini yaratmış, 19. yüzyılda ise bilimin bizzat kendisi felsefenin konusu haline dönüşmüştür. Bu ise beraberinde analitik düşünme biçimini getirmiş, dilsel ifadelerden hareketle gerçekliğin tanımlanabilir doğası, olguculuğa uzanmıştır. 17. yüzyılda başlayan analitik süreçler 20. yüzyılda analitik felsefe ile sonuçlanmış, bu felsefe ise bilimin sınavından mantığın dilsel ifadelerdeki argümanlarına kadar birçok şey ilgi sahasını oluşturmuştur (Doğrucan, 2018:123). Bu ise bilimin birbiriyle bağıntılı bir çok şey karşısında sentetik oluşundan arınarak, spesifik ve analitik parçaya indirgenerek ele alınış sürecini ifade etmekteydi ki, bilim bir bakıma çıplaklaşmaya başlamıştır.

Bilimin çıplaklaşması, zaman içinde entelektüalizm sorunundan meslekileşmeye kadar birçok problem inşa etmiştir. Mesela insanların hayatını idame ettirme çabasının sonucu olarak yöneldiği meslek edinme faaliyeti ürün veya hizmet nevinden bir üretimi ve onun ücreti üzerinden mübadil edeceği tüketimi gerektirmektedir. Bunun ise periyodik olması söz konusudur. Bilim bunu üretmeyi sağlayan teknik kısımla ilgilenir, lakin her şeyin meslekileşmesi, bilimin de meslekileşmesi sorununu getirmektedir ki, aynı kısır döngü, bilimi de buna benzer kısır bir meta döngü haline sokabilmektedir. Mesela bir bilim adamının daimi gelir için düzenli keşif yapma zorunluluğuna muhtaç olduğunu düşünün. Sanırım bilimin terk edilmesiyle sonuçlanacak bir hadisedir ki, buna benzer bir takım beklentiler veya uygulamalar, üniversitelerimizde bilim alt yapısını çaresiz bırakacak derecede meslekileşmeyi mümkün kılmıştır. Bu meslekileşme ya mükerrer olanın evrilip çevrilip yeniden piyasaya farklı şablonlarla sürülmesine ya da mevcut haline iman edilerek huşu ve saygı içerisinde kuşaklara nakil yoluyla aktarılmasına sebebiyet vererek bu manada bir meslek erbablığı oluşmaya başlamıştır.

Mesela bilim insanların aynı zamanda akademik manada öğretmen oluşu, onların çoğu zaman maaş fazlası düzenli bir gelir olarak ek ders ücreti ile sınanmasına sebebiyet vermekte, en temel

hizmetin, bilimsel faaliyet sonucu gerçekleşmesi gereken bilimsel etkinlik iken, bunu üretmek yerine, ders verme faaliyeti ile ekonomik ve vital gerekçelerin giderilmesi, açık bir meslekileşme sorunudur.

Bilim ve eğitim çoğu zaman iç içe düşünülen kavramsallar olup en büyük yanlış bilim eğitiminin tamamlanmış olduğu yönündeki yargılardır. Halbuki bilim devamlılık ölçütünde gerçekleşen bir faaliyettir ki, çoğu zaman bilim ile meslek faaliyetinin birbirine karıştırılmasından kaynaklanan bir yaklaşım, bilimi toplumun vital ilkesi haline getirmek yerine, bireyin vital ilkesine çevirmektedir. Bu mesele tıp fakülteleri üzerinden daha net anlaşılabilir. Örneğin tıp eğitimi dünyanın en pahalı eğitimlerinden birisidir. Ancak bilimin kamusallaşması ve sosyal devlet ilkesi gereğince eğitimin toplumsallaşması zaruretiyle belki de dünyanın en ucuz tıp eğitimine sahip ülkesi Türkiye'dir. Mesela ABD veya İngiltere gibi ülkelerde tıp eğitiminin önemli bir kısmı ya tahsil gören kişiden ya da dışarıdan gelmişse o kişinin ülkesinden elde edilmektedir. Ancak Türkiye Cumhuriyeti Devleti, bu eğitimi mevcut diğer ülkelere nispeten kendi vatandaşlarına neredeyse bila-ücret vermektedir. Aslında bu durum bile yaklaşımdaki ideolojik farklılığı göstermektedir. Çünkü bilimin meslekileşmesi, onun üzerinde maliyet hesabı yaparak bireyin elde etme tercihine sunulması sorununu beraberinde getirmektedir. Çünkü mesleki olan aynı zamanda öznel kazanımların sınırlarındadır. Ancak bilim etkinliği kamusal olarak değerlendirildiği anda, buna erişim ve ulaşım ise, bireysel bir maliyet yerine kamu yararını en azından ilkelerde gözetecektir. Pekala bu durum gerçekten böyle olmuş mudur? Yani kamu yararı gözetilen ucuz veya bila-ücret eğitim kamu hizmeti meselesinde ne derece başarılı olmuştur?

Başarılı olduğu nokta pandemi sürecinde görünmektedir. Çünkü tam zamanlı hizmet personeli bulundurulabilme kabiliyetini, pahalı eğitimi ücretsiz vererek insan kaynaklarını kamuya kazandırma politikası gütmekte göstermektedir. Ancak buna rağmen başarısız olduğu konu ise normalleşmiş süreçlerde, sanki bu eğitimi alanlar, kendi maliyetlerini karşılamış gibi muayenehane hizmetine yönelmek istemektedir. Bu mesele sadece tıp ile sınırlanmayabilir. Buna benzer birçok teknik eğitim meselesi de aynı bu biçimde ele alınabilir. O sebeple bilim ve ona mukabil gelişen eğitim refleksinin yeniden ele alınması ve değişen çağa göre ele alınmasının, aslında yıkım olmaksızın, bir öncekini geliştirmek biçiminde tasarlanması elzemdir. Çünkü Türkiye'de reform anlayışı çoğu kez devrim ile sonuçlanacak derecede yıkıcıdır. Halbuki bir öncekinin üstüne, öncekinin geliştirilerek çağın yakalanması hem tarihsellik hem marka hem de gelişime açık bir gelenek yaratır.

KAYNAKÇA

Başkan, G.A., S. Sincer. (2014). *Yeni YÖK Yasa Tasarısı Çalışmaları Bağlamında Türkiye'deki Yükseköğretim Sisteminin Değerlendirilmesi*, Yükseköğretim ve Bilim Dergisi C. 4, S. 2, Ağustos, ss. 67-72

Doğramacı, İ. (2007). *Türkiye'de ve Dünyada Yükseköğretim Yönetimi*, Metaksan A.Ş. Ankara, http://www.dogramaci.net/turkiyede_ve_dunyada_yuksekokretim_yonetimi.pdf (Erişim: 3.09.2020-14:30)

Doğrucan, M.F. (2018). *Tarihsel Uğrak Noktalarıyla Felsefeden Bilime*. Ankara: Kesit Yayınları.

Karagözoğlu, G., (1987). *Yükseköğretime Geçişte Öğretmenlik Mesleğine Yönelme*. Hacettepe Eğitim Fakültesi Dergisi., C.2, S.2, ss. 34-46.

EXTENDED SUMMARY

During the 20th century, scientific advances, technical developments and repeated leaps deeply affected the acquisition process of science, the way of dealing with it and the way it was collected. The extremely fast-growing ideology of progress has overturned dogmas that have entered every field with nonstop hunger, and as the results and the products produced with the obtained knowledge create a profitable economy, instead of discussing the speed of science, it has tended to feed this speed even

more. The conquest of the uncertainty that took place continuously in science, that is, discoveries became sparse, many times the distance traveled for centuries took place only in the 20th century. Although the process of discoveries that enabled progress in the name of science was slowed down or interrupted, the inventions that enabled development continued to maintain its continuity in the name of the speed of practical life. In other words, the discoveries made by scientific activities slowed down, but the inventions that emerged as a result of technological activities continued to occur, and the research and development activities of the inventors continued in this context.

Scientifically, one of the most serious problems is science itself. First of all, the inquiries as to whether it is a purpose or a tool has occasionally led to the judgment of science in areas such as religion, morality, and scientific fields such as sociology, psychology and law. It is one of the most important vital effects that play a role in the basis of individual and society psychology with the transformative effects of science. For this reason, the relationship between science and profession often gets its share from the judgment of science.

Today, especially in our country, university education is perceived as the acquisition of professional quality rather than being perceived as training-education in terms of science and technology discipline. However, universities, which are the center of important social qualities, cultural and civic qualifications, a high level of connection and determination in the network of society-state relations, are also placed at the basis of economic, political and social identities. Maybe just because of this system change, revolution, reform etc. Every segment or political structure that thinks has focused primarily on universities, and for this reason, the country has not dropped from the agenda and has been subjected to many reform attempts. However, all reform initiatives have focused on human resources and brought professional planning forward. However, our most basic human resources are people qualified as researchers in the basic disciplines of science. Consequently, instead of scientific research, a possible education chain is formed by the maintenance of what has been previously researched, and this education turns into a form of education rather than mental education.

Our higher education institutions come to the forefront in the process of memorization, strengthening and reinforcing the known rather than making progress with its repetitive attitude that revitalizes the past rather than research activity. This situation is not a situation that can be considered as specialization due to the repeated processing of the same information. Because the reason and reason for which a brand new knowledge will replace the old information in the method or content, rather than a repeatedly reinforced knowledge, constitutes the result of specialization. Specialization and professionalization also involve the progress, development and accumulation process of acquired skills and knowledge. It should not be seen only as the training and education of the old.

Consequently, the advantages and economic values of some professions from the field of application have made the fields of science in which their technique is filtered important, and some sciences have become more important than others. For example, the issue of the balance of the universe and the order of the world, which was thought after the 13th century, enabled significant progress in the field of physical sciences in time, and a physics discipline began to form independent of the discipline of philosophy, and in the 18th century it revealed its purpose. Thanks to this knowledge of physics, as nature became more recognizable, human beings turned to geography and tried to explore. After the 16th century, the search for economic paths and new markets, the discovery of new geographies, the realization of different species have left the throne of the discipline of philosophy to the science of geography. However, the fact that geography remained superficial in the face of rapidly developing scientific disciplines made the search for knowledge in philosophy independent in the sense of science, so natural sciences and social sciences that became independent from philosophy began to appear before us. In the 18th century, the science of physics, the science of alchemy, which was previously mentioned with magic activities, transformed into the infrastructure of chemistry, sciences such as biology and anatomy began to differentiate from philosophy over time, and began to form their own intellectual research and methodologies. Therefore, at the beginning of the New Age, philosophy turned to the question of methodology over both Hobbes and Descartes, and dealt with the

question of what the exact knowledge is rather than the question of what existence is. In this perspective, reflexive debates on the mind of philosophy created the axis of enlightenment, and in the 19th century, science itself became the subject of philosophy.

Science and education are concepts that are often considered intertwined and the biggest mistake is the judgment that science education has been completed. However, science is an activity that takes place on a continuity criterion, and an approach that often results from the confusion of science and professional activity, turns science into the vital principle of the individual, rather than making it the vital principle of the society. This issue can be understood more clearly through the medical faculties. For example, medical education is one of the most expensive in the world. But the publicity, science, education and the welfare state in accordance with the socialization of necessity perhaps the country with the world's cheapest medical education in Turkey. For example, in countries such as the USA or the UK, a significant part of medical education is obtained either from the person who is studying or from the country of that person if he / she comes from outside. However, the Republic of Turkey, this training gives almost bila-charge relatively to its own citizens to other countries available. In fact, even this situation shows the ideological difference in approach. Because the professionalization of science brings with it the problem of presenting the individual to the preference of acquisition by making cost calculations on it. Because the professional is also on the limits of subjective gains. However, as soon as science activity is considered public, access and transportation to it will at least take into account the public interest in principles rather than an individual cost. So has this really happened? In other words, how successful has cheap or even paid education in the public service issue?